

відьма, що тільки неслава змушує так рішучо брати ся до мене!... Еге, яб закрутив юра — але ті кулаки!... Прийдець ся пропадати із опудалом, що до того ще ні цента при душі не має. От, хитра штука!... Та вже чорт бери, що вженю ся, але як подумаю, що відтак можу ся забути й поцілую її... бррр... (мовчанка). Якесь лихо переслідує мене від народження. Батько завсїгди говорив, що я на світ народив ся лиш через забудьковатість бузька, що мав при нести дівчинку а не мене. Подумайте, прошу: колиб я був вродив ся дівчинкою, не зазнавби тепер стільки лиха... Відтак мали мене охрестити іменем Павло але батько забули і записали мене Парфентій... Тепер люди все сміють ся із мене.... А думаєте може, що на сьому скінчило ся? Деж там! Родичі хотїли, щоб я став лікарем, а я помилив ся і став аптикарем. А й ту ще не веде ся. Раз — памятаю добре — болїло когось